

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον έτος τούτο είναι,
κι' έβρα πάλιν αϊ' Άθηναι.

"Ετος χίλια εκατόσα κι' όγδοήκοντα έννά,
και αυτός ό χρόνος βίχη περισσούματα γενναία.

'Ο Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' έναν ήρω ήρωάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητής θά είλωμαι — διότι τούς άνίγωμαι,
μοναχά 'στάς Έκπαρχιας — και 'στό Έπιτερικόν,
επειδή καιρός πτωχίας — τρέχει τό Έλληνικόν,
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δωδεκα και μόνο,

για τά ένα θμωσ μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
και 'δω συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής — δέν πινάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θίλω νταραβίρι — μέ κανένα κανονίηρ.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μίς 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μιά δεκάρα.

Είκοστή του Μαΐου κι' έβδομή
κι' από γόλαις γεμίζουν οι όρμιοι.

Πόντος πενήντα τέσσαρα και με διακό' άκόμα,
της Κρήτης μάς χαρίζεται το σκλαβομένο χρώμα.

Τό μυστικόν και διοιν Γπουρικόν Συμπόσιον.

(Οί του Τρικούπη βουλευται και φίλοι του βαρβάτοι
έπληαν την Κυριακήν εις τό γινούσθον Χαρβάτι
κι' επανηγύρισαν φαιδρεί του Μάη την έννάτην,
ήμεραν αλησμόνητον και σημαντικωτάτην.
'Αρνιά 'στη σούβλα κάμποσα έψήθησαν έκει,
μά ήσαν και λαλούμενα καθός και μουσική,
ουχ ήττον παρευρίσκατο μετά λαμπράς στολής
του τύπου άντιπρόσωπος κι' ό μέγας Φασουλής.)

('Αφού λοιπόν έχορτασαν και ήλθαν εις τό κέρι
και νά γυρίζη άρχισε ή βίβα καθένος,
μέ κρόν άγγουρόφλουδον τό μέπιτον του στέφει
και κάμνει πρόποσιον μικράν ό κέρ Αδγερινός.)

ΑΥΓ.—Προπίνω ύπέρ του άνδρός, που έχει κάμει τόσα,
όπου τοακίζεi κόκαλα ή δυνατή του γλώσσα,
που διευθύνει έμβριθώς του έθνους μας τάς τύχας,
όπου δέν βάφει πόποτε τάς μάδρας του τάς τρίχας,
που όλοένα σγέδια ήγκονοει μεγάλα,
που δέν τέν εξετρέλλανε καμμά κυρά δασκάλα,
όπου καμμά πολιτική δέν τέν τρομάζει μύδρα,
που γεροντοπαλλήγαρον άπέμεινε ώς τώρα,
όπου δέν έχει μέσα του έρωτική φωτιά,
όπου έφορολόγησε του τζόγου τά χαρτιά,
όπου ποτέ 'στην τράπουλα δέν έβαλ' ένα πόντο,
και δια λέγουσιν κατ' αυτόν πηγαίνουσιν εις τόν βρόντο.
Κι' έγώ που ήμουν άλλοτε μέ ώμορφιά και γλώα,

έγώ που τόσον έπαιξα εις τάς κυρίας ρόλον,
τάς ήβδον τό έρωτος δια παντός άφηκα
και 'τότον Τρικούπην έστρεψα τόν έρωτά μου δλον.
Τούτον τόν άνδρα, κύριοι, άς μνημόμεν πάντες
κι' άς γίνωμεν θεράποντες αυτού και κουδερνάτικις,
διότι ούτος όδηγεί τό σκάφος προς λιμένα
και Πρόεδρον Ισθίων άνάδειξε κι' έμένα.

(Είπεν αυτά ό Πρόεδρος ό και ρητορικός
κι' άρχίζει ό Συμπόσιος ό μαθηματικός.)

ΣΙΜ.—Συνδαιτημόνες προσφιλείς, καθένας σας γνωρίζεi
πώς έορτην τό κόμμα μας λαμπράν πανηγυρίζεi,
εις την όποιαν έργασαι κι' έγώ να συμμεθίζω . . .
ναί μόν, καθός ειξεύρατε, με άφησαν άπ' έξω,
ναί μόν επίτοια κι' έγώ πως έτοι δέν θά μείνω,
ναί μόν τό ειχα βέβαιον πως Ίπουργός θά γίνω,
δτι κι' έγώ τό επ' έμοι θά ούσω την Έλλάδα,
και άκριβή παρήγγειλα επίτηδες βελλάδα,
και άνωρεύθην προς στιγμήν παρόμοια κι' αστέρας,
ό δέ κουρεύς μ' εξόριζε παντάς της ήμέρας,
κι' έπρόσμενα να προσκληθώ ύπό του Βασιλέως
τόν έρπον τέν έπίσημον να δώσω θαρραλέως,
ναί μόν χαρτοφυλάκιον δέν έβουσαν σ' έμένα
και μ' έλ' αυτό με άφησαν με χέρια σταυρωμένα,
κι' άμόντε τά τρεχάματα έπληαν κι' οι μολιές
και τά συχνά ζουρίσματα και ή κομψάει βελλάδες,

ούχ' ήττον έμως τόν κλεινόν Πρωθυπουργόν γεραίρω
και θερμώτατην πρόποσιν όπέρ έκείνω φέρω,
διότι όστος έσωσε από την καταγίδια
τάς της Βουλής ναύαγια, τόν Στέφανο, την πατρίδα,
κι έπαιρη έπίπλο του κι έμ' τόν νέον 'Αρχιμήδη
νά βλέπω τί 'εοδεύεται 'στό λάδι και 'στό ξύδι.
Συνδαιτημένος προσφιλες, μακράν οι στεναγμοί,
και ή άργά ή 'γρήγορα έλευσεται σιτηγή,
καθ' ήν και ό 'Ανάργυρος ό έκ τών άπορήτων
βαβυ χαρτοφυλάκιον 'Υπουργικόν θά λάβη,
κι' έξάγων περισοδέματα έκ πλοίων άμετρήτων
θά διαρξή τοις καλοσις και τοις κακοσις θά πάθη.
'Ας έχωμεν όπομονήν . . . μακράν μας άι δδόναι . . .
θρδωσате τó μέτωπον άγέρωχοι και γαυροι . . .
και τώρα πίνω μεθ' όμών, άν κι' ή ψυχή μου είναι
έως θανάτου, κύριοι, περιλλυπος και μαύρη.

(Ταυτα ειπών ό κύριος 'Ανάργυρος δακρύσει
κι' άναπολει ό δυστυχής τόν τόσα του δεινά,
και κλαίον τόν ποτήρι του με τοις λοιποίς τσουγκρίζει,
κι' εύθής ό λογιώτατος Καζάτζης άρχινα.)

ΚΑΖ.—'Ιβου προπίνω, κύριοι, κι' έγω τών άλλων,
διότι 'στού Πρωθυπουργού τάς εύτυχεις ήμέρας
έπηλθε κι' ή έφεύρασις τών εδουθεν πασσάλων,
κι' έγω έκάθισα σ' αυτός και είδα τοις άστέραις.
Και βλέπων ό Πρωθυπουργός, ό πύσαν γην κινών,
πώς 'στοις πασσάλους έτραρα πολλήν άδυναμείαν,
του Τηλέγραφου μ' έκαμει εύθειντήν κλεινόν,
κι' έγω έκαι έργάζομαι με πύσαν προθυμίαν,
και μη γνωρίζων τόν καρπν πώς άλλως να σκοτώσω
πασσάλους τηλεγραφικούς σάς στήνω κάθε τόσο.
Είς ελα τάξις θαυμαστή και σύγχυσις καμμία . . .
είβια ό Τηλέγραφος και τά Ταχυδρομεία.

(Είπεν αυτά και άδειασε μιά τούτρα ως 'στον πάτο
κι' ένθουσιών ό Νεολόγος τοιαύτις ένα πιάτο.
'Ο δέ Καλογερόπουλος σηκώνεται με φούρια,
ένψ άρχιζ' ή μουσική και παίζουσι τάν σαντοβρία.)

ΚΑΑΟ.—Προπίνω γιά τοις βουλευτάς, που έδωσαν λευκόν
εις του άνδρός τόν σύστημα τόν οικονομικόν,
κι' έπροίκισαν τ' 'Ανάκτορα, έλέησαν τής χήραις,
κι' έχάρισαν του Σπάρταλη τής τρεψ χιλιάδες λίρες.

(Ταυτα ειπών έκάθισε κι' αυτός ό πατριώτης
κι' ένθουσιών σηκώνεται ό κύριος Ζιζιώτης.)

ΣΙΑ.—'Εβίβα του Πρωθυπουργού άς κρξώμεν, ω φίλοι,
και άς ζαρώσουσι κι' ά κρυφθοσι οι πενασιόμοι σκόλοι.
Τι έκαμει άληθινά σέ τόσο 'λίγο χρόνο! . . .
κι' έγω τόν Ισούγιον τόν έπεδουσιών.
'Εβίβα του Πρωθυπουργού! . . . έχ! πώς τόν άγαπώ . . .
τρέμ' ή φωνή 'στό χαλιμου, δέν ξέρω τί να 'πώ.

(Είπε και τόν ποτήρι του εις τά 'ψηλά τινάζει,
και τότε ό Παππαλουκάς άρχίζει να φωνάζει.)

ΠΑΠ.—Προπίνω όπέρ του άνδρός, που μ' έν του μόνον νεύμα
τοιαυπαπει ός μόρμηκας τοις νάνους και γελοίους,
που χάριν τούτου γίνεται κι' αυτό έβδ τόν γεμίμα,

κι' έχει άστέρας, λέοντας, σελήνας και ήλιους,
που σέρνει άπ' όπιστο του και τόν Παππαλουκά
νά του κρατή λογαριασμό γιά ελα τακτικά.
'Όπου Τρικούπης άνοιξις, όπου Τρικούπης φώτα,
όπου Τρικούπης γεμίματα, Παππαλουκάς και κότα,
και όπου θρδ όπέρ αυτού κι' έγω μ' αυτούς μαζή,
και όσοι δέν τόν προσκυνούνι μου φαίνονται μαζή.

(Και άλλα ήθελε νά 'πεί, μάχάνει την 'μιλιά του,
κι' ή γλωσσά του υπερβείνεται και πέφτουσι τά
[γυαλιά του,
και φαίνεται τόν βλέμμα του όλλγουνι τε θολόν,
και ό 'Αναγνωστόπουλος σηκώνεται γελών.)

ΑΝΑΓ.—Προπίνω όπέρ του άνδρός με λάβραν εις τά στήθη...
μικρός μικρός τόν έτυχα εις τής ζωής τόν ρευμα
και ή ψυχή μου έκτοτε εις τούτον έκολληθή...
αυτός πατήρ, αυτός υιός και άγιός μου πνευμα.
Και τώρα έχω έντολήν έκ μέρου του μεγάλην
ώς μουσικός του σύμβουλος να σάς είπω και πάλιν
πώς ή 'Ελλάς πρόσφισται να ζήση και θά ζήση...

(Ταυτα ειπών έκάθισε κι' έστρώθη 'στό μεθόσι
και χωρατώσε κάποτε μαζί με τόν Δεμάδη,
κι' ό Φροούραρχος σηκώνεται με μιά μεγάλη σπάθα.)

ΦΡΟΥΡ.—'Ο νόμος τόν δικαίωμα δέν δίδει του σπαθάτου
εις γάμματα Πολιτικά νά χώνη την ούρά του,
άλλά δέν άνέμιστος πολεμικής άνδρείας
μεγάλην φέρω πρόποσιν όπέρ γυναικός κυρίας,
και ότε δια τόν στρατόν τούλάχιτον δέν πίνω...
την όπέρ τούτου πρόποσιν εις άλλους την άφινω.

(Είπεν αυτά και τάς όρησις συσφρόνεται τάς δακρυάς
κι' 'Ιβου ό 'Αγγελόπουλος τής Παλιγγενεασις.)

ΑΓΓΕΛ.—'Αν και πολύ έφροούκισα και μουλίβε ριπιτίβε
κι' όπέρ τόν τύπου έπρεπε νά πηθώ και του Σπαρτιάδη,
παρακαλώ τοις φίλους μου και τοις συνδαιτημένους
όπέρ τής μάχης τής πλαστής να πούν τής Ριτσόνας,
όπου άπεθανάτισε τά δπλα τών 'Ελλήνων...

(Είπεν αυτά κι' έκάθισε την κεφαλήν του κλίνων,
κι' ό Παππαδομαντόπουλος προς τά καλά όργων
ήθελε να φέρη πρόποσιν όπέρ τών 'Υπουργών,
άλλ' όμως ό Σιμόπουλος να πη δέν τόν άφινει
κι' όπέρ τών γάμων και αυτός τής 'Αλεξάνδρας πίνει,
και σύγχυσις άκούεται και θόρυβος πολύς,
όπότεν έξεγείρεται κι' ό μέγας Φασουλής.)

ΦΑΣ.—Μά άετόν τόν ύψιστον Τρικούπην παραβάλλω,
που βλέπει έκ του ύψηλο ήμας τάς πεταλούδας . . .
αυτός δέν είναι άνθρώπος, άλλ' είναι κάτι άλλο,
είν' ένας Κρόνος, 'Απις, Φθός, θεός μεγάλος, Βοδδός.
Βοών να τάρων εις αυτόν άς κάμωμεν θουσις,
διότι άν σταθή σιτηγήν μακράν τής έξουσιαις,
θά χάσωμεν τόν μπόσουλα, ή βίβα μας θά στρέψη,
άπό τόν χάρτην τών έθνών ό έθνος μας θά λείψη,
και ότε πνεύμα έπ' αυτό ζωής θά έπιπλεύη,
ή δέ Ραχλή τά τέκνα τής με σπαργαμένθ θά κλαίη,

Διὰ τὸν φευτοπόλεμον σὰν κόκορας φουσκώνει
καὶ τὸν 'φήλο του τὸν λαϊμὸ 'φήλοτέρα σηκώνει.

καὶ θάλλῃ ὁ 'Αντίχριστος μαζί με τοὺς διαβόλους
ὡσὰν παληομυφλοζήδες νὰ μᾶς βουλῶσῃ εἰλους.
Τρικλοπήν τὸν 'Ιερωθᾶν ἄς προσκυνῶμεν πάντες,
εἰς τοῦτον εἰδῶλ' ἄς στηθῶν, βιωαὶ καὶ ἀνδριάντες,
κι' ἄς κρεμασθῶμεν εἰς μας εἰς τᾶσπρα του φοκῶλα,
ἀλλῆως εἰς τὴν ἔρημον θ' ἀφήσωμεν τὰ κάλα.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κι' ἐσφάγη ἑκατόμη,
ἐνθ' τὸ πλῆθος ἔβαλλον ἐκεῖ περιεβόμει,
τῆς δὲ θουσίας ὁ κεινὸς καὶ ἡ εὐδότης κνίσσα
'στὴ μότη τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐπήγῃ ἐλοῖσα,
κι' ἀρχίζει τότε ὁ χορὸς ἐν εἰῃ τῇ σπουδῇ
καὶ ὁ ἱππότης Φασουλῆς με' γλόκα τραγουδεῖ.)

ΦΑΣ.-'Εμπᾶτε εἰς: 'ὅτ' χορὸ κι' ἐπήγαμε τὴν Κρήτη
κι' ἄς πᾶμε με' λαλοῦμενα 'φήλᾳ 'στὸν Ψηλορείτη
νὰ παίζωμε τὸν ταμποῦρα, νὰ σφάζωμε γελέθια,
κι' ἐκεῖ νὰ φαίμε, βρὲ παιδιὰ, παχαῖα παχαῖα κουράδια.

(Πηγαίνει κι' ὁ Σιμόπουλος 'στὸν Φασουλῆ κοντᾶ
κι' ἀρχίζει ἓνα σαμπᾶ γεμάτο με' σεβντᾶ.)

ΣΙΜ.-Κρίμα 'στὰ τόσα νοῦμερα καὶ 'στὸ κουβαρνατλήκι...
ἄλλος καὶ μὲς δὲν 'βρίσκειται σὰν τὸ 'Γπουργιλίκι.

'Αμάν, ἀμάν... δὲν γίνεται σεβντᾶς σὰν τὸν 'δικό μου...
νὰ 'πῶ πῶς εἶμαι 'Γπουργὸς καὶ τώρα... τὸν κακό μου.

(Τραγουδεῖ καὶ ὁ κλεινὸς
τῆς Βουλῆς Ἀδγερινός.)

ΑΥΓ.-'Αἶντε, μορὲ καμπέ-ντουνηᾶ, σ' ἐμένα μὴν 'πανιεῖσαι...
ἐγὼμα ποῦ σ' ἐγλέντιοσα καὶ τώρα μ' ἀπαρνεῖσαι.

(Κι' ὁ Καζάκης ὁ 'φήλὸς
σκοῦζει: μ' εἰλους σὰν τρελλός.)

ΚΑΖ.-Κι' ἐγὼ τραγουδᾶ ἔμαθα, κι' ἐγὼ τραγουδᾶ ξέρω...

Βρέ Καλαματιανοῦλα μου, φαρμάκωσ' τον γέρο,
καί πάρ' ἐμὲ τὸν εὐσεβῆ μετ' τὸ κορμὶ τὸ ἴσο
σὲ Τηλεγράφου ὕψηλ' παλοῦκι νὰ σὲ στήσω,
νὰ βλέπης τὴν Ἁγιά Σοφιά, τὴν Ἰακουσμένη Πόλι,
κι' ἐκείνου τοῦ Ντολμὰ-Μπαξὲ τὸ πρῶτο περιβάλλι.

(Καὶ ὁ Ἀναγνωστὸς ποῦλος μετ' τὸν Παπαλοῦκα
σαλτάρει μέσα 'στὸ χορὸ καὶ τραγουδᾷ γλυκά).

ΑΝΑΓ.-Τρικοῦπη μου Βασιλικὴ μετ' τὰ σαράντα φύλλα,
ἄς γίνουσι δλα θάλασσα, ἄς γίνουσι δλα νῆλα.

Τρικοῦπη μου, λειοντόρι μου, ἔπου γκρεμίζεις κάστρα,
μαζὶ σὺ εἶσι 'φίλων καὶ κευτελευθὸν μετ' ἄστρα.

'Εὐὸ τὰ θάνατο νερό, τὰ θάνατο κρασί...
νὰ σὲ χαρῶ, Τρικοῦπη μου, νὰ μετ' χαρῆς καὶ σὺ.

(Κι' οἱ Σακαράκηδες πηδοῦν
κι' ἐκείνοι γλυκοτραγουδοῦν).

Πότε θὰ γίνῃ ρεμπελιό, μωρὲ πολληκαράδες,
φευτοπολέμους νάχουμε μαζὶ μετ' τῆς κυράδες.

(Κι' ὁ Κορδοροῦμπας ἦν ἐκεῖ καὶ φάλλι: κατὰ μόναι
τὸν θηριώδη πόλεμον τῆς εὐκλεοῦς Ριτσόνας,
ἐνφ' δὲ εἶσι τραγουδοῦν καὶ τὸ σουραῦλι παίζει:
πηξῆ μ' ὄρηγν ὁ Φασουλῆς ἀπάνω 'στὸ τραπέζι,
καὶ ρίχνει πᾶτα κατὰ γῆς καὶ τούτρας καὶ μαχαίρα
κι' δλα τὰ κάνει θάλασσα μετ' πόδια καὶ μετ' χέρια).

Ἐνα δάκρυ μας πικρὸ
σὲ τραγουδοῦσι τὸ νεκρὸ.

Χρυσὴ καρδιά λαγαριστὴ 'στὰ στήθεα σου 'πηδοῦσι
καὶ τὰ τραγουδοῦσι ἔγραψες μετ' πτερωτὸ κοντόλι,
τὸν Ραρπαγὰ καὶ τὴν Μανιὰ καθένας 'τραγουδοῦσι
καὶ γέλοιο εὐσεφάνουσι τὰ ρόδινα σου χελιγῆ.
Κι' ἦσαν ζωῆς ἀξένομαστῆς εὐτυχισμένοι χρόνοι,
ποῦ τόσα μᾶς ἀδέλφωναν ὀνειράτα καὶ πόνοι.

Τοῦ Βερανζέρου τοὺς χρυσοὺς μᾶς ἔσκορποῦσι στίχους
κι' ἀκούγαμε 'στὴν λύρα σου τῆς λύρας σου τοὺς ἦχους.
'Ακόμη δὲν ἔβγασαν πολλοὶ τὸν Βασιλεῖα,
ποῦ Πάππας ἔγινε τρανὸς ἀπὸ τὴν τεμπελιά,
τῶν φρόνων τὸν εἰσπράκτορα σ' ἕνα φτωχὸ χωριὸ
καὶ τ' Ἄη Πέτρου τὸ κλειδί ποῦ 'πῆρε ἡ Μαριὸ.

'Ὁ Ραρπαγὰς, ὁ Ραρπαγὰς... ζωῆ, φωτιά, τραγουδοῦσι,
καὶ γύρω του 'πετοῦσαν τρελλὰ ζεπεταροῦδρα.
Κι' ἔπιασε ἡ Ἰαστερὰ κι' ἐπλάκωσε μαυρίλα,
τὸν λιγερὸ τραγουδοῦσι ζητῆ ὁ κόσμος ναῦρη,
μὰ πικραὶ 'ρίζωσαν βαθεῖα μετ' στής καρδιάς τὰ φύλλα
καὶ τὴ χαρὰ ἔσκέπασε μελαγχολία μαύρη.

Καὶ ἡ ζωῆ σου ἀρχίσι σιγὰ σιγὰ νὰ ληρῶν
καὶ ἦταν ὁ θάνατος παρηγορία σου μόνη.
Χαραὶ καὶ λύπαι σ' ἀψῆσαν, γὰ δλα ἔδουδάθη,
καὶ σκοτιομένο ἔβλεπες τὸν λαμπερὸ σου νοῦ...
γὰ μὰ στιγμὴ ἰφώτισε, γὰ μὰ στιγμὴ ἐχάθη
σὸν ἕνα διαδατῆρικο ἀστὲρι τοῦρανοῦ.

'Ἐτσι πολλοὶ ποῦ 'πλάσθησαν τραγουδοῦσι καὶ γίνουσι
μ' ἄβεια καρδιά καὶ μ' ἄβειο νοῦ διαδαίνουσι καὶ σβῶνουσι.
Μονάχοι τῆς πτεροῦγαις των σὲ ἄλλον ἦλο καίνε
κι' ὁ κόσμος τὰ τραγουδοῦσι των διαδάξει καὶ γελῆ,
καὶ σὸν κλεισθὲ τὸ στόμα των καὶ τί γι' αὐτοὺς δὲν λένε
ἐκείνοι ἔπου ἔχουσι τὰ φρόνιμα μαράλι.

'Αγαπητὴ τραγουδοῦσι, δὲν εἰδοῦσι σὺ μόνος...
ἔλουσι τοὺς πρότους φίλους σου κρυφῶς τοὺς τρέβει πόνοσι.
'Ἐτσι κι' ἐγὼ τάγαλι μου τὸ βράζω νὰ γελᾶσι,
μὰ βέρνουσι λύπαισι ἀγνωσταὶ καὶ τὰ δικά μου στήθεα,
καὶ σέρνουσι τὸ κουφάρι μου σ' αὐτὴ τὴν σάπια πλάσι
γὰ νὰ γελῶ 'στὰ φέμματα, νὰ κλαίω εἰς τὰ λήθηα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἄγγελλαις.

'Ἐκεῖ ἀντίκρυ 'στὴν Βουλήν 'στὸς Κόκοτα πλησίον
λοκάνα τῶρα ἦναι σπανίον φαγητῶν,
ἔπου 'μποροῦν νὰ συγγραθοῦν πρὸς τὰ τῶν Παρισίων...
διὸ οἱ πάντες σπεύσατε πρὸς τὸν Ἀνακτοῦρον.

'Ἐτὸ Ζαχαροπλαστῆτον ἐκεῖνο τοῦ Βαλοῦμη,
κάτω τοῦ Ἰπουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
βαυμάσιον γρανιτῆν θὰ εὐρῆς μετ' καλαμί
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ἄρας εὐφροσύνης.
'Ἐκεῖ μετ' καλαμίκα τὸ παγωτὸ ρουφῆς
καὶ εἰς σπανίον γεῖον κι' ἀπόλαιον τρυφῆς.

'Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μετ' Ἰενοδοχείον Σῶδη, — δρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μετ' Χρυσῶν μετ' μιά μάνδρα, — μετ' μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.